

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Să învățăm în cadrul preoției

Dacă veți fi sârguincioși și supuși în preoție, comori de cunoaștere spirituală vor fi revărsate asupra dumneavoastră.

Sunt recunoscător să fiu alături de dumneavoastră în cadrul acestei adunări a preoției lui Dumnezeu din întreaga lume. În această seară, ne aflăm în multe locuri diferite și în diferite stadii ale slujirii noastre în cadrul preoției. Și totuși, în pofida diferitelor noastre circumstanțe, avem ceva în comun. Și anume, să ne învățăm îndatoririle din cadrul preoției și să ne mărim puterea de a le înfăptui.

Când eram diacon, simțeam foarte puternic această nevoie. Făceam parte dintr-o ramură foarte mică a Bisericii, în New Jersey, pe coasta de est a Statelor Unite. Eram singurul diacon din ramură – nu doar sigurul care venea la Biserică, ci singurul din înregistrările ramurii. Fratele meu mai mare, Ted, era singurul învățător. El se află aici, în această seară.

Când eram încă diacon, familia mea s-a mutat în Utah. Acolo, am găsit trei lucruri foarte bine stabilite care mi-au grăbit progresul în cadrul preoției. Primul, era un președinte care știa cum să țină consilii cu membrii cvorumului său. Al doilea, era credința mare în Isus Hristos care a dus la dragostea mare despre care am auzit – dragostea unul față de altul. Și, al treilea, era

convingerea împărtășită de toți că scopul preoției noastre atotcuprinzătoare este de a munci pentru salvarea sufletelor oamenilor.

Nu episcopia foarte bine organizată a fost cea care a făcut ca lucrurile să fie diferite. Ceea ce exista acolo poate fi oriunde, în oricare dintre unitățile Bisericii din care faceți parte.

Este posibil ca acele trei lucruri să existe atât de bine implementate în cvorumurile dumneavoastră ale preoției, încât abia le sesizați. Pentru cei care nu simt nevoia să progreseze, aceste ajutoare pot fi invizibile. În orice situație v-ați afla, mă rog ca Spiritul să mă ajute să le fac să fie clare și atractive pentru dumneavoastră.

Scopul cuvântării mele despre aceste trei lucruri care ne ajută să progresăm în preoție este de a vă îndemna să le prețuiți și să le folosiți. Dacă o veți face, slujirea dumneavoastră va deveni una mai bună. Și, dacă vă îndepliniți cu credință și sârguință îndatorirea, slujirea dumneavoastră în cadrul preoției îi va binecuvânta pe copiii Tatălui Ceresc mai mult decât vă puteți închipui acum.

Am descoperit primul ajutor atunci când am fost primit în cvorumul

preoților, avându-l pe episcop ca președinte al nostru. Poate că acesta vă pare un lucru mic, neînsemnat, însă pe mine m-a făcut să înțeleg puterea din cadrul preoției, ceea ce a schimbat pentru totdeauna, din acel moment, modul în care slujesc în cadrul preoției. Totul a început cu modul în care el ne-a condus.

Din punctul meu de vedere, el trata opiniile tinerilor preoți de parcă noi am fi fost cei mai înțelepți bărbați din lume. El aștepta până când toți cei care doreau să vorbească terminau de vorbit. El asculta. Și, atunci când el decidea ceea ce trebuia făcut, eu simțeam că Spiritul ne confirma, nouă și lui, că acele decizii erau corecte.

Înțeleg acum că am simțit ceea ce ne învață scriptura atunci când spune că președintele trebuie să țină consiliu cu membrii cvorumului său¹. Ani mai târziu, când am slujit în calitate de episcop, eu și preoții cvorumului meu am învățat din ceea ce eu am învățat când am fost un tânăr preot.

Douăzeci de ani mai târziu, atunci când slujeam ca episcop, am avut ocazia să văd eficiența consiliului, nu doar în cadrul adunărilor, ci și în practică. În timpul unei activități desfășurate într-o zi de sâmbătă, un membru al cvorumului nostru s-a rătăcit noaptea în pădure. Din câte știam noi, era singur și nu avea haine groase, mâncare sau adăpost. L-am căutat fără succes.

Îmi amintesc că ne-am rugat împreună, membrii cvorumului preoților și cu mine, iar apoi, i-am rugat pe fiecare să vorbească. Eu am ascultat cu atenție și am văzut că și ei au făcut la fel, ascultându-se unul pe celălalt. După un timp, am avut cu toții un sentiment de pace. Eu am simțit că membrul pierdut al cvorumului nostru se afla, undeva, în siguranță și la adăpost.

Am înțeles clar ce trebuia să facă cvorumul în acea situație. Când cei

care l-au găsit au descris locul din pădure unde el s-a dus pentru a fi în siguranță, eu am simțit că-l recunosc. Pentru mine, miracolul cel mai mare a fost acela de a vedea cum puterea credinței în Isus Hristos a membrilor uniți ai consiliului preoției îi aduce revelație bărbatului care deține cheile preoției. Cu toții am crescut în acea zi în puterea preoției.

A doua cheie pentru a învăța mai mult este aceea de a avea dragoste unul față de celălalt, dragoste care rezultă dintr-o credință mare. Nu sunt sigur care apare prima, dar ambele par a fi întotdeauna acolo oricând are loc o învățare consistentă și rapidă în cadrul preoției. Joseph Smith ne-a învățat acest lucru prin exemplul său.

La începuturile Bisericii în această dispensație, el a primit o poruncă de la Dumnezeu să clădească țărnia în cadrul preoției. El a trebuit să asigure locuri unde deținătorii preoției puteau învăța. Domnul a stabilit regula ca acolo să existe dragoste între cei care aveau să predea și cei care urmau să învețe. Iată cuvintele Domnului despre crearea unui loc unde deținătorii preoției puteau învăța și despre cum

trebuia să fie acest loc pentru cei care aveau să învețe acolo:

„Organizați-vă... întemeiați o casă... de învățatură... o casă a ordinii ...

Numiți un învățător dintre voi și să nu fie toți purtători de cuvânt în același timp; ci să vorbească câte unul și toți să asculte ceea ce spune, astfel încât, atunci când toți au vorbit, toți să fie edificați de către toți și fiecare om să aibă un privilegiu egal”².

Domnul descrie ceea ce noi am văzut deja, faptul că țărnia unui consiliu al preoției sau a unei clase este cea care face posibilă primirea revelației prin Spirit. Revelația este singurul mod prin care noi putem ajunge să știm că Isus este Hristosul. Că prima treaptă pe scara pe care ne urcăm pentru a învăța principiile Evangheliei este credința.

În secțiunea 88 din Doctrină și legăminte, în versetele 123 și 124, Domnul a accentuat dragostea pe care trebuie s-o avem unul față de celălalt și faptul că trebuie să încetăm să ne criticăm. Fiecare și-a dobândit dreptul de a merge la școala preoției întemeiate de către Domnul, ridicându-și mâna și făcând legământul de a fi „[prieten] și

[frate]... în legăturile dragostei”³.

Noi nu facem acest lucru în ziua de astăzi însă, în toate locurile în care am văzut o învățare remarcabilă în cadrul preoției, am văzut acele legături ale dragostei. Repet, le-am văzut atât drept cauză, cât și ca efect al învățării adevărilor Evangheliei. Dragostea face ca Duhul Sfânt să fie prezent pentru a confirma adevărul. Și bucuria de a învăța adevăruri divine dă naștere la dragoste în inima oamenilor care au avut parte de experiența învățării.

Opusul este, de asemenea, valabil. Cearta sau gelozia Îl împiedică pe Duhul Sfânt să ne învețe și ne împiedică pe noi să primim lumină și adevăr. Și, din această atmosferă de dezamăgire, rezultă cu siguranță semințele unei certe mai mari și a criticii din partea celor care s-au așteptat la o experiență de învățare de care nu au avut parte.

Deținătorii preoției care învață bine împreună par, din punctul meu de vedere, să aibă întotdeauna împăciuitori deosebiți printre ei. Puteți observa acest proces de menținere a unei atmosfere liniștite în clasele și consiliile preoției. A fi împăciuitor înseamnă a avea darul de a-i ajuta pe oameni să găsească ceea ce au comun atunci când ei se uită la diferențe. Împăciuitorul are darul de a-i ajuta pe oameni să vadă un ajutor în ceea ce a spus cineva, în loc s-o ia ca pe o corectare.

Cu suficientă dragoste pură a lui Hristos și dorința de a fi împăciuitori, unitatea este posibilă în cadrul consiliilor și claselor preoției. Este nevoie de răbdare și umilință, dar am văzut-o existând chiar și atunci când subiectele discutate sunt dificile și membrii consiliilor sau claselor provin din medii foarte diferite.

Este posibil ca deținătorii preoției să atingă cel mai înalt standard stabilit de Domnul, atunci când iau decizii în cadrul cvorumurilor. Acest lucru este

posibil acolo unde există credință și dragoste mari și nu există dispute. Iată cerința Domnului ca El să ne aprobe deciziile: „Și fiecare decizie luată de oricare dintre aceste cvorumuri trebuie să fie prin unanimitatea glasurilor care îl compun; adică, fiecare membru din fiecare cvorum trebuie să fie de acord cu deciziile cvorumului, astfel încât deciziile luate de un cvorum să aibă aceeași putere sau validitate ca și deciziile celorlalte cvorumuri”⁴.

Al treilea ajutor pentru învățarea în cadrul preoției aduce cu sine o convingere împărtășită în ceea ce privește motivul pentru care Domnul ne binecuvântează și are încredere în noi să deținem și să exercităm preoția Sa. Motivul este salvarea oamenilor. Această convingere împărtășită aduce unitate în cadrul cvorumurilor. Putem începe să învățăm despre aceasta din relatarea din scripturi despre modul în care noi, fiii de spirit, am fost pregătiți înainte de a ne naște pentru onoarea specială de a deține preoția.

Vorbind despre cei cărora li s-a acordat, în această viață, o mare încredere în ceea ce privește preoția, Domnul a spus: „Chiar înainte de a se naște, ei, cu mulți alții, au primit primele lecții în lumea spiritelor și au fost pregătiți să vină, la timpul ales de Domnul, să muncească în via Sa pentru salvarea sufletelor oamenilor”⁵.

În cadrul preoției, noi împărtășim îndatorirea sacră de a munci pentru

salvarea sufletelor oamenilor. Noi facem mai mult decât doar să învățăm că aceasta este îndatorirea noastră. Această îndatorire trebuie să ne pătrundă atât de adânc în inimă, încât nici multe lucruri care ni se cer în tinerețe, nici încercările care vin odată cu trecerea anilor să nu ne poată îndepărta de acel scop.

Nu cu mult timp în urmă, l-am vizitat pe un înalt preot la el acasă. El nu mai poate să vină la adunările cvorumului nostru. Locuiește singur. Frumoasa lui soție a murit, iar copiii lui locuiesc departe de el. Vârsta și boala îi limitează capacitatea de a sluji. Încă ridică greutatea pentru a-și menține tot ce poate din ceea ce a fost, odată, o forță puternică.

Când am intrat în casă, el s-a ridicat, ajutându-se de cadrul lui metalic, pentru a mă saluta. M-a rugat să mă așez pe un scaun de lângă el. Am discutat despre experiențele noastre fericite din cadrul preoției.

Apoi, cu un ton foarte serios, m-a întrebat: „De ce sunt încă în viață? De ce sunt încă aici? Nu mai pot face nimic”.

I-am spus că făcea ceva pentru mine. El mă înălța cu credință și dragostea lui. Chiar și în timpul întâlnirii noastre scurte, el m-a făcut să doresc să fiu mai bun. Exemplul lui de hotărâre de a face ceva important m-a făcut să încerc mai mult să le slujesc altora și Domnului.

Din sunetul trist al glasului său și din privirea din ochii lui, mi-am dat seama că nu-i răspusesem la întrebări. El încă se întreba de ce Dumnezeu îl lăsa să trăiască având acele limitări ale capacității sale de a sluji.

În maniera lui amabilă obișnuită, mi-a mulțumit pentru că m-am dus să-l văd. În timp ce mă pregăteam să plec, asistenta medicală, care vine la el acasă timp de câteva ore în fiecare zi, a intrat dintr-o altă cameră. În timpul discuției noastre în particular, el mi-a vorbit puțin despre ea. El mi-a spus că ea era minunată. Ea a trăit aproape toată viața printre sfinții din zilele din urmă, dar încă nu era membră.

Ea a venit pentru a mă conduce la ușă. El a arătat spre ea și a spus zâmbind: „Vezi, eu văd că nu fac nimic. Am încercat s-o fac să se boteze în Biserică, însă nu am reușit”. Ea ne-a zâmbit la rândul ei. Am plecat și m-am îndreptat spre casa mea.

Atunci mi-am dat seama că răspunsurile la întrebările lui au fost plantate în inima lui cu mult timp înainte. Acel curajos înalt preot încerca să-și îndeplinească îndatorirea care i-a fost predată de-a lungul zecilor de ani de când deținea preoția.

El știa că singurul mod prin care acea tânără putea beneficia de binecuvântarea salvării prin intermediul Evangheliei lui Isus Hristos era acela de a face un legământ prin botez. El a fost învățat conform legămintelor de către fiecare președinte al fiecărui cvorum, începând cu cel al diaconilor, până la cel al înalților preoți.

El și-a amintit și a simțit propriul său jurământ și legământ care aparține preoției. El încă îl ținea.

El era un martor și un misionar al Salvatorului în orice situație se afla. Acest lucru era deja în inima lui. Dorința inimii lui era ca inima ei să poată fi schimbată prin intermediul ispășirii

lui Isus Hristos, ținând legămintele sacre.

Timpul lui în școala preoției din această viață va fi relativ scurt raportat la eternitate. Dar chiar și în acel interval scurt, el și-a cunoscut foarte bine lecțiile veșnice. El va lua cu el, oriunde îl va chema Domnul, lecțiile preoției care au o valoare eternă.

Nu numai că trebuie să fiți dornici să vă învățați lecțiile preoției în timpul acestei vieți, dar trebuie să fiți optimiști despre ceea ce este posibil. Este posibil ca o parte dintre noi să limiteze în minte posibilitățile pe care le avem de a învăța ceea ce Domnul ne oferă prin intermediul slujirii în numele Lui.

Un tânăr și-a părăsit micul sat galez la începutul anilor 1840, i-a auzit pe apostolii lui Dumnezeu și a venit în împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. El a traversat oceanul în America alături de sfinți și a călătorit cu căruța spre vest, traversând câmpiile. El a făcut parte din grupul care a ajuns în această vale, după grupul lui Brigham Young. Slujirea lui în cadrul preoției a inclus și curățarea și aratul pământului unei ferme.

El a vândut ferma cu mai puțin decât ar fi valorat pentru a merge în misiune, în numele Domnului, într-un loc pustiu, cunoscut acum ca fiind Nevada, pentru a se îngriji de oi. De acolo, el a fost chemat într-o altă misiune, peste ocean, chiar în satul pe care l-a părăsit atunci când era sărac pentru a-L urma pe Domnul.

Prin toate acestea, el a găsit o cale de a învăța alături de frații săi în preoție. Pentru că era un misionar îndrăzneț, el s-a dus în Țara Galiliei la reședința de vară a unui bărbat care fusese de patru ori prim ministru al Angliei, pentru a-i oferi Evanghelia lui Isus Hristos.

Acel om deosebit l-a primit la reședința sa. El absolvise Colegiul Eton și Universitatea Oxford. Misionarul a discutat cu el despre originile omului, despre rolul principal al lui Isus Hristos în istoria lumii și chiar și despre soarta națiunilor.

La sfârșitul întâlnirii lor, gazda a refuzat invitația de a accepta botezul. Însă, în timp ce se despărțeau, acel conducător al unuia dintre cele mai mari imperii ale lumii l-a întrebă pe acel misionar umil: „Unde ți-ai dobândit educația?”. Răspunsul lui: „În preoția lui Dumnezeu”.

Probabil că v-ați gândit la un moment dat că viața v-ar fi fost mult mai bună dacă ați fi fost admiși să studiați la o anumită școală renumită. Mă rog ca dumneavoastră să vedeți măreția

dragostei lui Dumnezeu pentru dumneavoastră și măreția ocaziei pe care El v-a oferit-o de a intra la școala preoției pe care El a întemeiat-o.

Dacă veți fi sârguincioși și supuși în preoție, comori de cunoaștere spirituală vor fi revărsate asupra dumneavoastră. Vă veți spori puterea de a vă împotrivi răului și de a proclama adevărul care duce la salvare. Veți găsi bucurie în fericirea celor pe care îi conduceți către exaltare. Familia dumneavoastră va deveni un loc de învățătură.

Eu mărturisesc că cheile preoției au fost restaurate. Președintele Thomas S. Monson deține și exercită acele chei. Dumnezeu trăiește și are o cunoaștere perfectă despre dumneavoastră. Isus Hristos trăiește. Ați fost aleși să aveți onoarea de a deține preoția sacră. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Doctrină și legăminte 107:87.
2. Doctrină și legăminte 88:119, 122.
3. Doctrină și legăminte 88:133.
4. Doctrină și legăminte 107:27.
5. Doctrină și legăminte 138:56.

